

BEGIFTIGD

BEGIFTIGD

Lieven Van den Eeckhoudt

Schrijver: Lieven Van den Eeckhoudt

Coverontwerp:

ISBN: 9789403702735

© Lieven Van den Eeckhoudt

BEGIFTIGD

DEEL I : CHRIST

1

Elke ochtend van Christ Shaw's huidige leven kende een vast ritueel: bruuw ontwaken door een weinig empathische wekker, even op de rand van het bed bekomen, het hoofd met beide handen vasthouden en de ellebogen steunend op zijn bovenbenen. En dan zich traag voortbewegen naar de kleine badkamer van zijn bescheiden appartement.

Het leek wel alsof hij de eerste wakkere momenten van iedere dag steun nodig had zoals hij daar voorovergebogen boven de wastafel stond. Handen aan beide zijde van de wasbak, hoofd naar beneden alsof hij moed zocht om zichzelf in de spiegel aan te kijken. Zijn linkerhand ging naar de lichtsakelaar om de TL-lamp boven de spiegel te activeren. Niks, weer eens.

De TL-verlichting in de badkamer was een historische bron van ergernis sinds hij het appartement betrok. De helft van de tijd werkte het niet. Christ had alles al geprobeerd : de starters vervangen, de zekering, ... Niks hielp.

Het resulteerde telkens in het vervangen van de TL-buis zelf. Christ had het finaal opgegeven. Online bestelde hij dan maar TL-lampen in bulk en installeerde een lege doos voor kapotte lampen in zijn badkamer. Daar kwam vanmorgen dus nog eentje bij.

Eenmaal in het koude TL-licht zag hij zichzelf : sluik en dankbaar te onderhouden haar. Baardje, net op de grens van onverzorgd. Vermoeide ogen in een getekend gezicht.

Douche en kledingkeuze verliepen snel en efficiënt : zwart casual maatpak en wit hemd. Ontbijt was één kop koffie terwijl hij door het beregende raam van zijn appartement naar de straat beneden keek.

Christ zag hoe de hoofdstad zich langzaam 's ochtends vroeg uit de startblokken trok. Koeriers en leveranciers haasten zich om de files te vermijden, de postbedeling deed zijn ronde. Hier en daar zag je al een vroege pendelaar.

Christ vervoegde snel de dagelijkse nomadenstroom naar het centrum. Eerst een stukje te voet naar het eerste metrostation op zijn weg en dan met de hoofdlijn naar het centraal station. De grote dagelijkse ochtendrush wist hij voor te zijn.

Hij stopte kort voor de aankoop van zijn lunch, een ongezond en overprijsd broodje -luiheid heeft nu eenmaal zijn kostprijs- en badgde zichzelf de controlekamer van de metroveiligheidsdienst binnen.

Als veiligheidsambtenaar bij de metropolitie bracht Christ zijn werkdagen door achter een batterij monitors die beelden van honderden camera's doorstuurden. Zijn hoofdtaken waren visuele controle & analyse, het coördineren van interventies, contact met de hulpdiensten en het opstellen van rapporten. Vooral véél van dat laatste.

Door de jaren heen ontwikkel je een getraind oog, kreeg hij bij zijn opleiding te horen. En Christ ervaarde dit feit nu dagelijks. Doorheen het gewriemel van duizenden pendelaars die zijn monitors bevolkten, kon Christ makkelijk patronen onderscheiden. Orde in de chaos.

Op minder drukke momenten kreeg Christ soms een bevoorrechte kijk op het leven van de metrogebruikers : een jong, schaamteloos zichtbaar verliefd koppeltje dat samen op stap gaat, oudere mensen die sukkelen met de toegangspoortjes en geholpen worden door een behulpzame omstaander, kindjes die het ticketje mogen vasthouden van hun mama of papa, een volwassen vrouw die schijnbaar slecht nieuws heeft ontvangen via haar smartphone, jongelui met oversized headsets die

ingesloten in hun eigen (muziek)wereldje zich ongestoord voortbewogen.

En criminelen. Allerlei soort: gauwdieven, dealers, ... terroristen.

Een ondergrondse afspiegeling van de maatschappij zoals die zich boven Christ's hoofd voltrok. Op één of andere manier vond hij de taferelen op zijn monitors aangenamer dan de bovengrondse realiteit. Ondergronds lijken mensen meer samenhorig, bedacht Christ vaak.

De schoonheid van dit alles convergeerde voor Christ in de dagelijkse passage van één vrouw. 's Ochtends en 's avonds vingende camera's haar op in het centraal station. Christ had geen idee van haar identiteit.

Maar op zijn monitor was ze telkens een elegante verschijning : een vrouw van middelbare leeftijd, groter dan gemiddeld - geholpen door een paar gematigde stiletto's -niet oversized- en donker, lang haar. Altijd keurig gekleed en voor zover de monitors details konden weergeven altijd opgemaakt.

Haar handelsmerk was een lange sjaal, die ze tijdens elk seizoen droeg. Donker of lichtpaars, beetje afhankelijk van buitentemperatuur en schijnbaar in verschillende stoffen.

De afgelopen jaren was zij voor Christ een constante geworden. Hij zocht haar niet expliciet op de monitors ; dankzij haar sjaal sprong zij gewoon spontaan uit de massa naar voor.

Laat in het voorjaar zag Christ wel een verandering : strakke pakjes werden ingeruild voor lossere kleding en een lange modieuze overjas, stiletto's door sportieve sneakers. De maanden nadien bevestigden de monitors Christ's vermoeden : ze was zwanger.

*

De werkdag voltrok zich zoals de meeste, deze keer wel zonder speciale interventies. Rustig dagje en Christ kon eens wat vroeger huiswaarts. Wat hij zich onmiddellijk bekleog toen hij terechtkwam in de avondrush.

Hij volgde de massa pendelaars die zich gedisciplineerd maar gehaast door het ondergronds netwerk van gangen naar hun gewenst metroplatform begaven.

Geroep en gegil.

Er gaat nooit een voorbereidende waarschuwing aan vooraf. Telkens was het daar plots ; deze keer een paar meter voor hem. Je onderscheidde duidelijk de aanwezige paniek in de toon, komende van bij de roltrap. Chris bevond zich vlak onder en hoorde bovenaan de trap iemand schreeuwen : 'Zet hem af !'

Christ reageerde reflexmatig; met zijn linkerhand activeerde hij de noodstop. De rolbeweging stopte bruusk, enkele pendelaars op de trap vielen op de man of vrouw achter hen. Sommige hadden al rechtsomkeer gemaakt, in paniek door het tumult en geconditioneerd door recente aanslagen.

Terrorisme is intussen de standaard eerste overweging die mensen blijkbaar vandaag maken. Nooit meer de idee dat er mogelijk iemand in nood kon zijn.

De chaos werd groter. Christ werkte zich excuserend naar boven, zijn hoofd naar beneden gericht om zoveel mogelijk tussen de wirwar van ledematen te kunnen navigeren.

Het eerste wat hij bovenaan zag was een paarse sjaal, opgespannen en verstrikt tussen twee treden. Christ richtte zijn hoofd op en zag aan het andere eind van de sjaal de dame liggen die hij dagelijks zo elegant tussen de massa zag flaneren.

Ze lag op haar rug; haar zwangere buik prominent aanwezig. Met haar rechterhand omklemde ze de sjaal die haar wurgde. Het was duidelijk hoorbaar dat ze aan het stikken was. Mensen stonden rondom haar en zoals vaak op zo'n cruciaal moment was er niemand die echt iets essentieel ondernam.

Bevangen door angst, gepakt in snelheid... getuigenissen achteraf geven aan dat mensen zo'n tijdelijke verlamming zich nog jarenlang beklagen. Christ kende die verhalen goed; hoe vaak had hij ze niet zelf opgetekend in één van zijn rapporten.

Een mes, dacht Christ toen hij op zijn knieën naast haar zat. Haar ogen keken hem aan met een mix van verrassing en wanhoop.

Christ zette zich bruusk recht, wees naar een man rechts van hem en riep : 'Jij ! Jij draagt een mes ! Ik herken jou van de beveiligings-camera's ; ik weet dat jij iets bij jou hebt !'

De schrielle man, plots het middelpunt van de collectieve belangstelling en duidelijk verrast, had niet de kans om te antwoorden.

Christ was al frontaal bij hem komen staan en fouilleerde hem. Naaste omstaanders schoven zichtbaar weg van de beide mannen. Niemand hoort graag dat zijn buurman gewapend is. En nog minder dat een andere man hier gebruik van wil maken.

Christ trok een klassiek Stanley mes uit de binnenzak van zijn opponent en heroriënteerde zijn aandacht naar de dame op de grond. Het sein voor de gefouilleerde om zich uit de voeten te maken, duidelijk bij zichzelf overwogen om de confrontatie niet te zoeken.

*

Marie Banks kon zich al lang de dagelijkse trip van haar penthouse naar haar art & design shop in de centrale winkelgalerij ontzeggen. De online verkoop vertegenwoordigde quasi 90% van haar totale omzet en stock hoefde ze amper te voorzien.

Haar internationaal cliënteel gaf haar instructies om spullen te zoeken, vaak zonder eerst deze te komen bekijken, te voelen of zelfs te overleggen. Sommigen gaven haar gewoon carte blanche en Marie werd dan feitelijk een intermediaire handelspartner.

Maar haar passie voor elegant design en haar ambitie om deze passie ook te delen met anderen zorgde ervoor dat ze haar fysieke shop behield. Eigenlijk was de shop één grote kantoorruimte voor Marie die met genoeg tussen de decoratieve spullen vertoefde. Ze zat er gewoon graag en hield van het zicht op de voorbij wandelende pendelaars, de slenterende klanten en de nieuwsgierige toeristen.

‘Gekke meid. Jij wil gewoon winkeltje blijven spelen zoals vroeger’, plaagden haar vriendinnen. Mams hield het dan weer kort maar liefdevol op ‘Eigenwijs’.

‘Eigenwijs’ kwam wel net iets scherper als reactie toen mams van haar oogappel te horen kreeg dat ze een bewust ongehuwde moeder wilde worden. Om snel te vervolgen op een mildere en bezorgde toon zoals alleen verontruste mama’s dat kunnen :

‘Kindje toch. Wil jij nu echt dit avontuur helemaal in je eentje aangaan?’

‘En waarom niet, mams?’ antwoordde Marie op haar eigen ontwapenende en overtuigende manier. Ze bedacht dat kleine meisjes vroeger droomden van een groots huwelijk met een witte koets en een sprookjesprins.

Grote meiden ontgroeien die sprookjes, maar mama's dromen blijkbaar nog altijd (of opnieuw) dat hun dochters de klassieke weg bewandelen. En daarbij hoort : een geschikte partner zoeken, huisje, tuintje, kindje...

Marie Banks had het best wel geprobeerd hoor. Datingmateriaal genoeg en Marie had er met wisselende bevrediging voldoende van gecon-sumeerd. Maar een man met het potentieel om een vaste partner te worden laat staan de vader van haar kind zat er gewoon niet bij. De speeltijd was leuk, maar voor Marie lang genoeg geweest. Ergo, plan B.

De nodige financiën en het juiste netwerk brachten versneld het gewenste resultaat.

'Eerste keer én raak!' stond er te lezen onder haar online geposte selfie met de predictor naast haar triomfantelijke glimlach.

Marie beleefde haar zwangerschap als een sprookje. Amper ongemakken en tot maand 5 kon ze nog vlotjes mantelpakjes dragen. De dag dat ze finaal haar pumps moest omruilen naar sneakers luidde het kantelpunt in. Vanaf dan viel haar garderobe samen te vatten onder 'losse, vormloze lange kledij'. Eén origineel stuk behield ze, een accessoire die voor Marie zo kenmerkend was: haar sjaal.

Sommige vrouwen hebben iets met schoenen, handtassen of met juwelen. Marie had een zwak voor sjaals. Haar collectie bood haar een ruime keuze voor elk seizoen met paars als overheersende kleur in diverse tinten.

Marie zag haar reflectie in de winkel-etalages evolueren van een jonge, gehaaste ondernemende meid naar een rustig voortschrijdende mama in wording. Beide beelden aan elkaar gelinkt via een paarse sliert.

Via de metro pendelde Marie dagelijks snel en efficiënt tussen haar penthouse en haar shop. Elk alternatief was te mijden, maar met acht maanden en een beetje op de zwangerschapskalender werd de dagelijkse rit toch behoorlijk oncomfortabel.

Mensen waren doorgaans wel hoffelijk voor een zichtbaar zwangere vrouw, maar tijdens rush hour viel dat soms toch wel tegen.

Geholpen door een on-zomerse regenbui was die late namiddag eind augustus de bevolking in de metro-gangen mogelijk nog talrijker.

Marie kon zich moeilijk naar en op de roltrap manoeuvreren. Met haar linkerhand ondersteunde ze onbewust haar zeer aanwezige buik, haar rechter-hand omklemde de opwaarts meebewegende leuning.

Vandaag was de menigte gewoon te druk voor Marie. Haar zwangerschap had haar zintuigen al een tijdje op scherp gezet. Marie vond dat ze zowat de volledige metro en haar bevolking kon ruiken, zelfs bijna proeven. Het maakt haar misselijk en ze moest haar sjaal en handtas wat herpositioneren om wat meer zuurstof te krijgen.

Het is ook zo verdomd warm in deze gangen, bedacht Marie toen ze bovenaan de laatste bewegende trede afstapte richting de aansluitende corridor.

Haar hersencellen registreerden ter hoogte van haar adamsappel een snel toenemende knellende spanning. Het was de voorbode voor een bruske ruk die Marie moeiteloos met haar rug op de grond gooide. Haar linkerhand bleef heel de tijd beschermend op haar buik. Met haar rechter probeerde ze de wurgende en snijdende stof van haar hals te verwijderen.

De val had haar gedesoriënteerd; angst en adrenaline overstemden de pijn in haar rug en schouder, maar niet die ter hoogte van haar keel. Even had Marie het gevoel dat ze achterwaarts over de grond werd meegesleurd, maar dat stopte abrupt.

‘Word ik aangevallen ? Waarom helpt niemand ?’ gierde door haar hoofd. In de uithoeken van haar ogen zag ze omstaanders druk gesticuleren. Zelf hoorde ze niks meer. Twee vriendelijke ogen keken haar plots aan. Iemand boog zich over haar en verdween abrupt. De spanning aan haar hals nam een beetje af. Daar was het paar vriendelijke ogen terug met...een mes ?!

‘Toch een aanval ?’ panikeerde Marie maar de adrenaline kon niet meer verhelpen dat ze het bewustzijn verloor.

*

Christ sneed in een vlotte beweging haar sjaal door. Hij zag hoe haar ogen hem vragend aanstaarden toen hij met beide handen de wurgende stof rond haar hals loswrikte, het mes tussen zijn tanden houdende.

Dit moet geen geruststellend beeld zijn voor haar, betrapt Christ zichzelf . Maar het maakte niet uit ; haar ogen tolden één keer onnatuurlijk rond en verdwenen achter haar oogleden. Ze was buiten bewustzijn. Zijn linkerhand nog op haar hals houdend, zocht Christ instinctief haar hartslag. ‘Niks, shit. Nog eens checken.’

Uit zijn vorig leven en dankzij zijn opleiding als lid van het veiligheidspersoneel was Christ onderlegd in reanimatietechnieken. Maar de gedachte om een zwangere vrouw te moeten reanimeren bezorgde hem niks minder dan pure angst. Het geluid van de aankomende ziekenbroeders -oef, eindelijk- ontnam hem dit rampscenario.

'Christ!' Beide mannen herkenden hem, net zoals ze de meeste van zijn collega's ook kenden. Veiligheids-personeel en medische interventieploegen; je komt elkaar al eens vaker tegen in deze ondergrondse wereld, hoofdzakelijk bij gelijkaardige voorvallen.

'Update, Christ ?' wierpen ze vragend naar hem terwijl ze de brancard ontplooiden en de traumakoffer installeerden.

'Gevallen omdat kleding verstrikt raakte in de treden. Adem kortstondig afgesneden, bewustzijn zonet verloren en geen voelbare pols', somde Christ zo neutraal en zakelijk mogelijk op. Die jongens hebben op dit punt van het gebeuren nu eenmaal geen boodschap aan emoties.

'Pols is blijkbaar terug ; ademhaling is hernomen. We nemen haar mee naar het ziekenhuis', hoorde Christ de traumadokters luidop tegen elkaar zeggen.

Terwijl ze Marie op de brancard positioneerden vroeg één van hen: 'Christ, ben jij verwant met deze dame? Partner, collega,... ?'

Nee, helemaal niet', antwoordde Christ, lichtjes aan het bekomen van het gebeuren.

'Dan ken je het protocol, maat. Sorry, je kan niet mee.'

Chris gebaarde dat het prima was, maar voegde er wel aan toe : 'Waar brengen jullie haar heen ?'

'Sint-Elisabeth, dichtstbijzijnde optie.' Het antwoord stompte vlak in zijn maag. Christ voelde zijn hart een halve armlengte uit zijn borstkas zakken alsof de zwaartekracht plots verdubbelde.

'Ok', kon hij nog afwezig uitbrengen, maar hij betwijfelde of ze zijn reply nog hadden gehoord. Snel en vakkundig getraind zoals alleen interventie-diensten zijn, waren ze al bijna uit zijn gezichtsveld verdwenen richting ambulance.

Toeschouwers rondom hem borgen hun smartphone op en hernamen hun weg naar huis, naar café... Ramptoerisme ontstaat en verdwijnt al even grillig als een verkeersfile.

Christ bleek nog als enige stil te staan. Zijn lichaam schijnbaar even verlamd; zijn geest actief het hele gebeuren nog absorberend.

'Shit, haar handtas.'

Vlak naast hem lag Marie's tas, in alle haast door iedereen uit het oog verloren. Een half mirakel dat deze nog niet gejat is in al die commotie, dacht Christ toen hij ze opraapte.

Het was zicht-en voelbaar een echt kwaliteitsstuk; een grote tas met stevige en comfortabele riemen en een groot slot als opzichtig pronkstuk. Een beetje overkill naar Christ's smaak, maar hij apprecieerde wel het mooie design.

Christ zocht een bankje op en zuchtte. Hij wist dat die handtas finaal zo snel mogelijk naar St-Elisabeth moest. Ze bevatte de identiteit van die dame en misschien nog andere cruciale info met betrekking tot haar toestand. Bij de politie afleveren, betekende hopeloze bureaucratie vertraging.

Christ berustte in het gedwongen feit dat hij zelf naar St-Elisabeth zou moeten gaan. Hij maakte het slot los en opende de handtas, één van 's mans laatste taboes.

Nooit had hij in de handtas van zijn ex-vrouw of andere vrouwen gekeken. Zelfs bij fouilleer-acties werd dit spontaan door vrouwelijke collega's overgenomen.

Het voelde voor Christ zeer onwennig aan om in die onbekende vrouwelijke mini-wereld te snuisteren. Finaal vond hij een identiteitskaart.

'Banks, Marie', las hij fluisterend

*

Het St-Elisabeth ziekenhuis lag ten noorden, stroomopwaarts langs de rivier die de stad middendoor sneed, nog net in het centrum.

Het gebouw lag in de schaduw van de St-Elisabeth kerk. De Kerk was nu eenmaal een historische sponsor van Zorg en Onderwijs.

Het was het oudste ziekenhuis, klein en vooral bezocht door de stadsbewoners. Pendelaars, bewoners van de buitenwijken gaven vooral de voorkeur aan het grotere moderne ziekenhuis aan de stadsrand. Meer specialisaties, makkelijker bereikbaar, voldoende parkeermogelijkheden ...

St-Elisabeth had wel een eigen metrostation. Een aantal maanden terug ging dit tijdelijk dicht voor herstellings- en renovatiewerken. Controles hadden blijkbaar aangegeven dat de tunnelwand scheurtjes vertoonde wat mogelijk kon leiden tot het insijpelen van rivierwater en verdere onstabiliteit.

Heel het renovatieproject werd echter abrupt stilgelegd omdat er onregelmatigheden aan het licht kwamen m.b.t. de toewijzing van deze overheidsopdracht.

Het stadsbestuur kwam in verlegenheid, juridische procedures werden opgestart... finaal bleef het metrostation St-Elisabeth tot heden –en allicht nog tot ver in de nabije toekomst – operationeel gesloten.

En dat was een ramp voor de bezoekers en patiënten van het ziekenhuis die een halte eerder de metro moesten verlaten. Het stadsbestuur had wel een vervangende busdienst voorzien; Christ liet die optie maar voor wat het was.

Hij verkoos om de halve kilometer gewoon te voet af te leggen. De regen was verdwenen, maar de vochtigheid hing nog in de lucht. Het weerhield de stadslui niet om de caféterrassen langzaam te bevolken. De avondrush was al wat afgenomen; iedereen was klaar voor een gezellige vroege augustusavond.

Christ bedacht dat de terrasjeslui misschien wel vreemd zouden opkijken als ze hem zagen passeren; een volwassen man met een oversized handtas in zijn handen. Niet echt het profiel of het gedrag van een handtassendief.

Niemand keek; je moest al heel wat uithalen om in deze stad als een rare vogel te worden bekeken.

Christ betrapte zich erop dat hij stiekem wél op een reactie of een blik had gehoopt. Het had een welkome afwisseling geweest; doorgaans had hij het gevoel dat zowat iedereen dwars door hem keek.

De hoofdingang van het St-Elisabeth ziekenhuis werd voorafgegaan door een klein parkje. Het vroegere kerkhof van de kerk, schoot het door Christ's hoofd. Weinig mensen wisten dit en maar goed ook.

Christ stond voor de hoofdingang, een grote glazen partij met automatische schuifdeuren en omgeven door moderne indirecte verlichting. Mensen vertrokken en arriveerden, het was een geordende stroom in beide richtingen.

Hij sloot zich aan bij de binnen vloeiende golf en stond een ogenblik later in een groot atrium. Vroeger was hier een omvangrijke ontvangstbalie met een batterij medewerkers, nu was de balie volledig onbemand.

Verspreid over de centrale hal stonden moderne zuilen met monitors. Geautomatiseerde incheckbalies, bedacht Christ.

Jezus, ze slagen er echt wel in om op elk niveau het laatste stukje menselijkheid eruit te knijpen, maalde het verder in zijn hoofd. Hoe moet ik nu aan een stuk artificiële intelligentie gaan uitleggen dat ik een handtas kom terugbezorgen ?

Christ had al beslist om zijn weg verder te zetten naar de spoedafdeling toen hij plots uit zijn gedachtegang werd opgeschrikt.

‘Christ, makker !’

De stem klonk warm en vertrouwd én toch was Christ aangenaam verrast toen hij zich omdraaide.

‘John, maat !’

Christ omhelsde spontaan de man die nu voor hem stond. Beide mannen waren even groot en deelden hetzelfde postuur.

Generatiegenoten waren ze, al had John met zijn grijzende baard en haren reeds een voorschot op een rijpere leeftijd genomen.

John Rice voelde aan Christ's greep dat dit meer was dan enkel een hartelijke begroeting. Hij kende zijn vriend en diens verleden met deze plek.

De logische vraag *'Wat doe je hier ?'* sloeg hij dan maar over . John schakelde onmiddellijk verder naar die ene zin die hij in zijn tweede leven als aalmoezenier al ontelbare keren had uitgesproken :

'Wat kan ik voor jou doen ?'

'Christ', herhaalde John die zich nu wat onttrok aan diens omhelzing. *'Wat kan ik voor jou doen, makker ?'*

Christ haalde diep adem. Deze plek was nog steeds te beladen voor hem. Godzijdank dat John hier nu stond. Zijn aanwezigheid bracht de rust terug in Christ's geest. De militair en veiligheidsman in hem nam langzaam terug de overhand. John kon hem inderdaad helpen, besepte hij.

John, deze handtas is eigendom van een pendelaar. Haar naam is Marie Banks. Ze is een klein uurtje geleden vanuit de metro afgevoerd naar de spoed-afdeling hier. Haar identiteit zit hierin, mogelijks ook nog nuttige info over haar gezondheid....Kan jij dit van mij overnemen en haar of aan iemand van het personeel overhandigen ?'

'Geef maar hier, Christ' , antwoorde John. *'Ik krijg dit snel geregeld.'*

Christ, ik ga jou niet vragen om mee te gaan. Maar wil jij gewoon even wachten ? 't Is goed om jou nog es terug te zien, maat. Wacht hier even, desnoods buiten. Dit neemt hooguit tien minuten in beslag en dan neem ik jou mee naar Andy.'

John Rice wist vroeger al altijd de juiste woorden te zeggen om iemand en Christ in het bijzonder te kalmeren. Ook nu, bedacht Christ, wist zijn vroegere legermakker de chaos in zijn hoofd te neutraliseren.

John was net zoals Christ militair getraind. Binnen zijn actieve dienst was hij ook de aalmoezenier van hun divisie. Tijdens elke missie was John de toeverlaat en steun voor jongens die het moeilijk hadden. Iedereen – de grootste brulapen inclusief – vond zijn weg naar hem.

John Rice was nu eenmaal zeer toegankelijk, een natuurlijke vaderfiguur en rustbrenger.

‘Bedankt John’, antwoordde hij opgelucht. ‘Ja, prima. Ik wacht buiten.’

Christ ging onmiddellijk richting de glazen wand, blij dat hij hier weg kon. Zijn legermakker keek hem even na, als was het om zeker te zijn dat hij heelhuids de uitgang zou bereiken.

John stapte door het netwerk van gangen niet rechtstreeks naar de spoedgevallen, maar naar het kantoor van de sociale dienst. Daisy, één van de drie sociale assistenten had permanentie. Dit ziekenhuis had niet de meest moderne faciliteiten, niet de bekendste chirurgen maar wél de meest menselijke aanpak en beste sociale begeleiding

Daisy had maar een paar woorden uitleg nodig om actie te ondernemen. Terwijl John via een interne lijn met de spoeddienst checkte of er werkelijk iemand vanuit de metro was binnengebracht had Daisy al de handtas doorzocht en enkele telefoonnummers gevonden.

Het kaartje 'in case of emergency' met daarop 'Mams' was de eerste logische keuze en nog voor John zijn gesprek met de verantwoordelijke van de spoed-dienst had beëindigd, had Daisy al succesvol telefonisch contact gemaakt. Vanaf hier nam de sociale dienst het volledig over en dat was prima voor John. Zelf had hij een eigen patiënt om voor te zorgen.

*

Het was terug lichtjes beginnen regenen. Zachte, malse regen. Het stoorde Christ niet. Hij deed geen moeite om te schuilen, deels omdat hij zeker niet meer het ziekenhuis terug wou binnengaan.

Er was ook geen noodzaak; John stapte al naar buiten zijn richting uit. Veel meer info had hij niet. Christ hoorde hem iets zeggen over een sociaal assistente, spoeddienst en stabiele status...

Hij leek het allemaal afwezig te capteren. Pas toen John zijn arm vaderlijk over zijn schouder legde en hem meenam richting personeelsparking werd Christ terug de bewuste realiteit ingezogen.

'Hier werken', vertelde John glimlachend 'geeft jou recht op een gratis medische jaarlijkse check-up én -misschien nog het belangrijkste- een gegarandeerde parkeerplaats.'

Hij navigeerde -zijn arm nog steeds rond Christ's schouders- zijn maat recht naar een geparkeerde lichtblauwe Mercedes 190E.

'Rij jij nu nog steeds met die oude k..?' bracht Christ met ongelooft uit.

'Vintage Car!' onderbrak John hem met luide stem.
'Geen kwaad woord over mijn Merc!'

Christ kende John al zijn hele leven als iemand met beperkte materiële interesses. Maar de weinige spullen die hij bezat, verzorgde hij militaristisch nauwgezet. En toegegeven, de 190E zag er keurig uit, zowel de carrosserie als het interieur.

De 2,3 benzinemotor draaide zacht en romig; John stuurde de wagen rustig naar de uitgang en badgete de toegangsbaan open.

‘Heb jij nu zojuist een supermarktkaart gebruikt om hieruit te geraken?’ merkte Christ op.

‘Ook om hier binnen te komen’, antwoordde John gewoontjes en vervolgde: ‘De toegangscontrole is hier old school op basis van een magneetstrip. Budget om toegangscontrole via scanner te installeren is er niet. En blijkbaar maakt het niet uit welke kaart je door de gleuf haalt, zolang er maar een magnetische strip op zit. De beveiligingscamera’s op de personeelsparkeerplaatsen werken trouwens ook niet.’

De overheid beperkt nu eenmaal jaarlijks de budgetten van de gezondheidszorg. Dit ziekenhuis is daarenboven nog eens klein, gedateerd... heeft geen ronkende medische namen binnen haar personeelsbestand... We vangen dus telkens slechts een klein stukje van de taart.

En God weet wat ons nog te wachten staat de komende jaren met deze generatie politici.’

‘Waarom vraag jij het Hem niet?’ pikte Christ in. ‘Jij hebt toch een rechtstreekse lijn?’

‘Ik ben aalmoezenier, Christ. Dat situeert mij zo ongeveer ergens tussen een maatschappelijk werker en een psychiater. Het nummer van Hem waar jij op doelt, heb ik in geen enkele opleiding meegekregen.’

‘Als het al zou bestaan’, vervolgde John, ‘zou het allicht een privé- nummer zijn.’

‘En telkens bezet’, antwoordde Chris droog.

John kon ermee lachen. Christ had een gevoel voor situationele humor die hij wel apprecieerde.

Het spitsverkeer was al afgenomen. Geheel in de stijl van zijn wagen kon John met een rustig tempo door de glanzend natte straten cruisen. De rit maakte Christ rustig. Of het was de aanwezigheid van John. Of beiden.

‘Lang geleden dat je Andy nog gezien hebt?’ vroeg John tussendoor. Christ knikte, dat was het inderdaad.

*

‘The Carpenter’s Arms’ was een pub in het lager centrumgedeelte van de stad, eigenlijk al een flink stuk op de terugweg naar Christ’s appartement.

Andy was een gezamenlijke legermakker van John & Christ. Na zijn actieve militaire carrière had hij de pub overgenomen en volledig in zijn originele staat behouden. Als je binnenwandelde, overviel jou de oude glorieuze sfeer van vroeger.

Andy’s pronkstuk was een lange toog uit massief blinkend warm hout met koperen omranding en accenten. Spiegels hingen aan de zijwanden in fraai uitgesneden omlijstingen. Het maakte de plek groter en bracht balans in de toch wat donkere ruimte. Voor de binnenverlichting zweerde Andy immers bij warm licht onder groene lampkampen zoals je vroeger aantrof op statige bureau’s in ouderwetse kantoren.

De barkrukken waren royaal bekleed met donkergroene zittingen, net zoals de overige stoelen verspreid over het café. Je zat zowaar overal als in een fauteuil. Eénmaal gezeten, overviel jou een spontaan gevoel van ont-haasting. Klanten bleven dan ook gemiddeld langer hangen dan in andere pubs.

Elke hype waaraan zowaar alle pubs in deze stad ten prooi vielen, ging aan ‘The Carpenter’s Arms’ voorbij dankzij Andy als waard en waakhond. En hij had gelijk gekregen; authenticiteit overleefde elke trend.

Dit was een pub zoals het origineel was bedoeld : je kon drinken (voornamelijk lokaal bier) en iets kleins en eenvoudigs erbij eten. Degene die het woord ‘tapas’ uitsprak, kwam op de ‘wall of shame’ terecht. Geen duur gedoe voor de waard.

Hoewel Andy de jongste was van de drie mannen, was hij de enige die de strijd tegen voortijdige kaalheid reeds had verloren. Aan de zijkanten hielden de weinige haren nog stand, maar Andy had allang besloten om die er ook maar af te scheren.

De combinatie met zijn imposante lichaamsbouw leek het vrouwelijk publiek trouwens wel te bekoren. Andy was een archetype cafébaas; dankzij zijn voorkomen kon hij met één blik elk publiek duidelijk maken of iets hem zinde of niet. Een uitgebreide woordenschat was niet aan hem besteed.

De begroeting van zijn legermakkers was dan weer wél hartelijk en uitbundig. Een stoere gast kan ook een warm hart hebben. Andy stapte vanachter zijn toog en omarmde zijn beide maten royaal.

Met zijn beide brede getatoeëerde armen om hun schouders gekneld, loodste hij Christ en John naar een plek aan de toog.

'Jongens, dit moeten jullie als eerste samen met mij drinken', sprak hij hen toe. Nog voor Christ en John zich gesettled hadden op de makkelijke barkrukken schoof Andy hen elk een perfect getapt glas bier toe. Grote glazen, mooie kraag.

De mannen klonken en genoten van een eerste diepe teug. Het was een stevig biertje met een volle smaak. Bij Christ kwam het aardig binnen. Hij realiseerde zich dat hij sinds de lunch niks meer gegeten had. Zo nog een paar op een quasi nuchtere maag en er komen problemen van, bedacht hij.

'Het beste van het Huis, jongens', sprak Andy hen toe. 'Altijd fijn om te zien hoe vrienden van vroeger hun weg vinden naar mijn toog', ging hij verder.

'Blijf zitten, geniet. We babbelen direct verder. Eerst even de klanten bedienen.'

En weg was hij om bestellingen op te nemen. De zaak zat goed vol. Regen is soms een dankbare bondgenoot van de horeca.

'Ah', zei John met smaak. 'Het enige wat ik Jezus Christus kwalijk neem, is dat hij tijdens het Laatste Avondmaal geen bier geschonken heeft, maar wijn.'

Christ lachte: 'Voor dit biertje alleen al moet ik jou bedanken, John.. En ook voor de rest natuurlijk.'

John wuifde het dank-complimentje weg. 'Wat is het verhaal met die dame? Marie ... Banks?'

‘Niks’ , antwoordde Christ. ‘Enfin, ze was gewoon gevallen in de metro...sjaal ongelukkig verstrikt in roltrap. De jongens van de ambulance hadden haar handtas vergeten mee te nemen.... Wel blij dat jij dit van mij hebt kunnen overnemen, John. Ik had geen 5 minuten langer kunnen uithouden in dat gebouw.’

‘Nog steeds moeilijk ?’ vroeg John die lichtjes bezorgd toe-keek hoe zijn gesprekspartner al met een leeg glas voor zich zat. Zoals een goeie waard voorzag Andy quasi onmiddellijk voor een refill.

Christ had moeite om te antwoorden. Om de stilte te doorbreken, probeerde John een reactie te provoceren.

‘Christ, blijven hangen in het verleden helpt niks. Het is zoals invoegen op de snelweg. Je kijkt eerst even naar het verkeer achter jou. Maar dan neem je jouw plaats in en kijk je gewoon vooruit.’

‘Wie het zo nodig moet zeggen’, reageerde Christ. ‘Kijk eens naar jezelf, John. Jij draagt al een decennium lang nog steeds dezelfde overjas. Allicht ben je ook nog de enige op deze planeet met een Blackberry. En je rijdt met een wagen van meer dan dertig jaar oud waarbij het enige technologisch snuffje de ingebouwde cd-speler is...’

‘Je vergeet nog mijn hippe muziekcollectie van Moby te vermelden’, onderbrak John hem, blij dat hij zijn makker uit zijn stilzwijgen had kunnen sleuren.

‘De volle 3 cd’s bedoel je toch ?’ , antwoordde Christ droog terwijl hij aan zijn tweede glas begon.

‘Geen kwaad woord over Moby, gasten.’ Andy was geruisloos zoals alleen een goeie waard dat kan in het gesprek geslopen.

'Ben ik hier in een fanclubje terechtgekomen?' spotte Christ.

'Hé', sprak Andy. 'Kaalhoofdigen moeten elkaar steunen. En zoveel muzieksterren met een kale knikker zijn er niet. Die moeten we zeker supporteren. Trouwens goeie muziekkeuze, John. Voor jou ook nog eentje?'

John sloeg het aanbod af en koos voor de koffie als alternatief.

De stilte was gebroken, de sfeer luchtiger. John liet het na om zijn makker verder nog schijnbaar moeilijke vragen te stellen. Hij praatte tenminste terug. Andy kreeg hem ook aan het lachen. Meer hoefde het niet te zijn, bedacht John. Gewoon vrienden die een avondje wat drinken. Complexe bagage counter je best met wat luchtigheid.

De avond eindigde laat. Andy had hen de hele tijd getrakteerd met als enige voorwaarde dat ze binnenkort nog eens over de vloer zouden komen. Die belofte was makkelijk, zoals alleen goeie vrienden die op het eind van een gezellige avond kunnen bezweren.

In de auto op weg naar Christ's appartement lachte John plots: 'Ken je deze nog?'

Hij drukte de cd-speler aan, speelde wat met de forward-knop en daar knalde de song '*bodyrock*' van Moby door de boxen. Hét sein voor de beide mannen om de speelse jongen in zich los te laten en op te gaan in de opzweepende muziek.

Christ trommelde ritmisch op het dashboard en beide mannen deden hun best om luidkeels -en volkomen vals - mee te zingen. Zalige momenten als je volledig ongegeneerd kan 'los gehen'.

Christ stapte zijn appartement binnen nadat hij John had overtuigd dat hem dit nog wel zelfstandig zou lukken. Een lege maag, alcohol en zijn dagelijkse medicatie was meestal geen goeie combinatie.

Al bij al viel het nog mee, bedacht Christ terwijl hij twijfelde of hij nu nog iets zou eten. Een instant extreme vermoeidheid overviel hem; de energie om nog beslissingen te maken, verdween dramatisch snel. Christ besloot finaal om gewoon met kleren en al in bed te kruipen.

‘Even bijkomen’ ging als laatste gedachte door Christ’s geest voor hij zijn ogen sloot.

*

Het eerste wat Marie zag nadat haar bewustzijn terug de bovenhand nam, waren voorbijglijdende lichtunits. Het duurde even voor haar geest tot het besef kwam dat niet de lichtarmaturen maar zijzelf bewoog. Liggend op haar rug met mensen rondom haar die vragen stelden en tegelijk de draagberry... het bed (?) voortduwden.

Marie capteerde met moeite de flarden woorden en kon al helemaal niet antwoorden. Haar handen tasten instinctmatig naar haar buik en ze concentreerde zich om bewegingen, schoppen, iets...een teken van leven te voelen. Tranen borrelden op en braken hevig door.

‘Mams’ , zei ze zacht. Haar stem klonk ongewild stil ; spreken deed een beetje pijn.

Daar lag ze dan, bedacht ze. Marie, een onafhankelijke, zelfstandige en bewust jonge vrouw. Marie die alle beslissingen in haar leven eigenhandig nam en dat leven professioneel en privé naar een hoog niveau had gebracht... Het kleine meisje Marie die nu huilend naar haar mama vraagt.

Door haar betraande ogen zag ze wazig iemand naar haar toekomen terwijl medisch personeel haar armen met sensors beplakten. Ze zei dat ze Daisy heette en bracht een smartphone aan haar rechteroor.

'Mams !' riep Marie, maar haar stem klonk duidelijk een paar decibels lager dan gewild.

Mams, ik ben denk ik gevallen in de metro en nu ben ik in een ziekenhuis. En ik ben bang. Kan je alsjeblief komen, mams ?' Tranen doorkruisten haar woorden.

Het verplichtte Marie om even te zwijgen en te luisteren naar de geruststellende stem door de telefoon. Daisy nam terug over, gaf nog wat rij-instructies door en boog zich terug over Marie.

'Ze komt zo snel mogelijk, Marie. Je bent hier in goeie handen, maak je geen zorgen.'

Marie kon snikkend terug kalmeren en antwoordde lichtjes beschaamd : 'Ik denk dat mijn sluitspier het even heeft laten afweten.'

Daisy keek onmiddellijk naar de monitor en antwoordde glimlachend : 'Ik denk eerder dat een klein mensje aan de voordeur staat te kloppen.'

Marie voelde een opbouwende pijn vanuit haar onderrug en sloot haar ogen om de eerste wee op te vangen.

2

Wakker. Helder wakker en volkomen uitgerust.

Christ zat op de rand van zijn bed, net zoals elke ochtend. Deze keer niet met zijn hoofd gevangen in zijn handen, maar haast perfect rechtop zittend. Zijn beide armen gestrekt naast zich, zijn blik gericht op het slaapkamerraam waar hij de buitenwereld zag ontwaken. Nu pas ging zijn wekker-alarm af.

Die hebben we dus verslagen, dacht Christ terwijl hij beheerst het alarm neutraliseerde. Daar zat hij dan, nog volledig gekleed zoals hij gisterenochtend zijn appartement had verlaten. Nu pas voelde hij een vreemde bobbel in de jas van zijn maatpak. Zelfs dat had hij gisterennacht niet eens uitgetrokken.

‘Jezus, dat mes’. Christ balanceerde tussen twee vingers het glimmende voorwerp dat gisterenavond zo’n cruciale rol had gespeeld. Het deed zijn geest afdwalen naar de zwangere Marie, het ziekenhuis, de rest van de avond met John en Andy... zo vele dingen geconcentreerd op een paar uren...

En ik ging gewoon eens op tijd naar huis, brak hij zijn eigen gedachtegang af.

Christ stond op en ging de badkamer binnen. De TL-lamp verspreidde onmiddellijk koud licht toen hij de schakelaar overhaalde.

OK, meevaller, dacht Christ lichtjes verrast, toch nog even wachtende of de lamp niet dadelijk opnieuw zou begeven. Dat deed ze vandaag dus niet.

Lauw water verwarmde zijn handen en zijn gezicht. Christ keek op, recht oog in oog met zijn spiegelbeeld. Een avond in de pub had verrassend geen sporen nagelaten.

Eigenlijk was hij best nog tevreden met wat hij zag. Een bezoek aan de kapper en die baard wat trimmen, kon misschien overwogen worden, besloot hij.

Het ochtendritueel voltrok zich zonder hindernissen, eigenlijk zelfs best vlot en efficiënt. Christ liep eerder dan anders door de straten op weg naar het werk en kwam daar zowaar voor eens te vroeg aan.

Hij nam de high fives van de aanwezige en later toekomende collega's in ontvangst. Hét nieuws van gisterenavond had uiteraard zijn weg al gevonden naar de controlekamer; twee collega's hadden zelfs live op de monitor heel het gebeuren gevolgd. Enkel dankzij hen was het medisch team zo snel ter plekke.

En zoals ook vaak gebeurde in een met testosteron gevulde werkplek kwamen na de felicitaties uiteraard de grappen. De klassieke aanstoker hiervoor en tegelijk koning van de vunzigheid binnen het team was Randy.

Randy, de olijke dikkerd met kalende kruin en dikke bril zag je quasi altijd met een bekertje koffie in zijn hand gelijmd. Deskundige veiligheidscollega, IT-nerd, technisch wonder... daar niet van, maar totaal ontdaan van enige tact of vrouwenkennis.

'Hey Christ', hoorde heel de controlekamer. 'Ik wist niet dat jij into BDSM was ?! Nice ! Wel extra kinky dat je dat met een zwangere vrouw doet, man...'

'Heb jij nu echt totaal géén enkele microgram notie van beleefdheid in jouw lichaam ?'

Het decibelgehalte van dit gevatte antwoord was even hoog als Randy's uitspraak maar de toon was beschaafder en zachter.

Jules, de jongste aanwinst van het team sprak de woorden uit toen ze van haar desk opstond, naar Christ wandelde en Randy -op een afkeurende blik na - totaal negeerde toen deze haar nog toewierp:

'Ah...Jules unlimited, je moest eens weten wat er wél allemaal in dit goddelijk lichaam zit, haha.'

Jules was de enige vorm van elegantie binnen de bende varkens die veiligheidsambtenaren, diep weggestopt in een ondergrondse controlekamer soms kunnen zijn. Hoefde het nog toegelicht te worden dat Jules ook de enige vrouw was binnen het team ?

'Heel knap van jou wat je gisteren hebt gedaan, Christ', zei ze met een zachte stem waaruit bewondering sprak. Jules stond nog nooit eerder zo dicht bij hem en Christ realiseerde zich voor het eerst dat haar donkerbruine ogen perfect samengingen met haar mulate huidskleur. Hij rook een bekende parfum... Noa, zoals zijn ex-vrouw steeds droeg.

'Heel knap', besloot ze. 'Die dame mag jou dankbaar zijn.'

'Bedankt Jules', antwoordde Christ. 'Jammer dat ik het moest doen; de omstaanders waren te druk bezig met ramptoerist te spelen via hun sociale media.'

'Welkom in de wereld van mijn generatie', antwoordde Jules plagend terwijl ze naar haar desk terugliep. 'Je ben trouwens een bescheiden hit op het internet. En nee, Randy, niet op Youporn.'

Jules gaf hem een speelse tik op zijn kalend achterhoofd en ging zitten. Gelach en ambiance in de zaal. Jules was de uitzonderlijke combinatie van moraalridder en sfeermaker binnen de groep.

De volgende uren diende Christ grotendeels te besteden aan de administratie naar aanleiding van het voorval van gisterenavond.

Verslagen, registraties, inclusief plaatsbezoek ter plekke met de installateur van de roltrap...Het was al laat in de namiddag toen Christ pas aan zijn lunch in de kleine kantine kon beginnen. En daar kwam Jules hem halen.

'Je hebt bezoek.'

*

'Olivia Sykes', zei ze met een vermoeide stem tegen de intercom. Olivia zag haar eigen reflectie in de lichtgrijze metalen toegangsdeur van de controlekamer.

Het spiegelbeeld toonde een middelbare vrouw, 40+ op de teller maar met succesvolle discrete ingrepen om de geschatte leeftijd zo laag mogelijk te houden. Haar donkerblond kort kapsel gaf haar een dynamische look.

De helft van haar leven zat Olivia al bij de politie. Opgeklommen van lokaal agentje naar inspecteur bij de politiedienst van deze hoofdstad. Ze was fier op zichzelf, op haar looks, haar lichaam, haar carrière.

Maar Olivia kende de prijs van zelfingenomenheid : gescheiden nadat manlief zich inliet met frauduleuze en andere zaken met een collega.

Hoe goed ben je als agent bezig als je dat onder jouw eigen neus niet eens had opgemerkt ?

En haar puberende zoon van 16 trekt liever met zijn 'wij doen alleen maar leuke dingen'- papa en diens jongere vriendin op... Mams blijft alleen achter met het profiel van 'de strenge ouder'... Haar beroep was in deze eerder een vloek dan een zege.

'Kan u zich opnieuw identificeren, aub ?' De metaalachtige stem van de intercom bracht Olivia terug uit haar wachthouding.

Jezus, dacht ze bij zichzelf. Sinds de terreuraanslagen slaag je er gewoon niet meer in om ergens nog vlot toegang te krijgen. Zelfs niet als politie-inspecteur.

Olivia slikte haar ergernis door en antwoordde neutraal: 'Sykes, Olivia. Inspecteur stadspolitie voor Christ Shaw.'

De verlossende zoemer klonk en de metalen toegangsdeur ontgrendelde. Achter een geïmproviseerde balie zag ze een jonge vrouw haar opwachten.

'Sorry voor de moeilijke communicatie', sprak Jules. 'Er zit nogal wat ruis op de intercom. Zelfs de postbode klinkt hierdoor als Darth Vader.'

Olivia beantwoordde de toelichting en humor van haar jonge gesprekspartner met een stilte, net lang genoeg om onaangenaam over te komen. Om vervolgens met licht opengesperde ogen te zeggen : 'Christ Shaw ?' Blijkbaar dan toch niet alle irritatie weggeslikt.

'Juist', knikte Jules. 'Een ogenblikje.'

Eén van Randy's vele ergerlijke trekjes was zijn ongevraagde aanwezigheid telkens iemand op zijn eentje in alle rust iets wou eten.

Die man was uitgerust met een radar zoals ook honden die hebben als ze aan tafel zitten te bedelen, hopende om een stukje voedsel te kunnen scoren van hun baasje.

Het maakte dat Randy ook Jules' boodschap aan Christ hoorde dat een vrouwelijke agente hem wou spreken.

'Oh Christ', schakelde Randy onmiddellijk een versnelling in vunzigheid hoger. 'Het is jouw geluksweek! Eerst een zwangere vrouw, nu een agente. En je weet wat die hebben : handboeien', vervolgde hij met een megavette knipoog.

Christ zuchtte, vroeg aan Jules om de dame in meeting room 1 te laten wachten en antwoordde Randy :

'Randy, serieus ?! Jij hebt issues, man ! Doe er iets aan. En blijf intussen van mijn lunch af.'

Christ beet gauw één hap van zijn broodje in de vergeefse hoop dat dit Randy zou weerhouden om er met zijn volledige lunch vandoor te gaan.

'Je kan op mij rekenen, collega', was Randy's repliek terwijl hij schaamteloos -éénmaal Christ zijn rug had gekeerd- het broodje gewoon verder uitpakte en smakelijk verorberde. Gratis eten smaakt nu éénmaal twee keer beter en Randy had sowieso al een makkelijk smakenpallet.

'Christ Shaw, aangenaam. Met wie heb ik de eer ?',sprak Christ toen hij de kleine meeting room binnenstapte.

'Inspecteur Olivia Sykes, stadspolitie'. Olivia stond even op en drukte Christ's hand.

‘Lang geleden dat we nog eens een inspecteur over de vloer kregen. Meestal komen uw ondergeschikten bij ons langs.’ Christ nam plaats tegenover Olivia. Zijn maag, wakker gemaakt door één stukje voedsel, gromde duidelijk hoorbaar.

‘Het incident van gisteren trok onze aandacht’, antwoordde Olivia. ‘Ik heb begrepen dat u zowel bevoorrechte getuige als cruciale actor was. John Rice vanuit St-Elisabeth verwees naar u.’

‘Wat valt er te zeggen ? Het was een ongeluk met de roltrap. Ik zie niet onmiddellijk in wat dat de stadspolitie zou interesseren.’

‘Wel, wij vroegen ons af in hoeverre dit incident mogelijks de daad van een ‘pusher’ zou kunnen zijn’, vervolgde Olivia.

Christ kende het fenomeen van de ‘pushers’, onverlaten die pendelaars op de sporen duwden net wanneer een metro komt aanstormen. Resultaat van een roofdaad of gewoon voor de kick.

In het voorjaar waren er twee dergelijke incidenten met dodelijke afloop geweest. Beiden waren aan de officiële autoriteiten gemeld... die na een weinig diepgravend onderzoek ze alle twee klasseerden als een ongeval.

Christ confronteerde Olivia hiermee : ‘Ik heb toen geen inspecteur over de vloer zien passeren.’

‘Budgettaire keuzes’, antwoordde Olivia, niet van plan om zich te laten provoceren. ‘Er was toen al sprake van een pusher, maar het bewijsmateriaal was niet overtuigend genoeg. Algemeen werd ervan uitgegaan dat mensen nu eenmaal gewoon kunnen vallen, zowel bovengronds als hier in de metrogangen.’

Budgettaire keuzes....pff, die had hij deze week als eens eerder gehoord, bedacht Christ.

'Er zou volgens andere getuigen nog een bijkomende incident tussen u en een omstaander zijn geweest....'

Het begon Christ plots en helder te dagen dat er een andere en bijkomende reden voor dit bezoekje was : 'onrechtmatige foullering'. Daar waren de politiediensten toch zo gevoelig voor en altijd als de kippen erbij om veiligheidsambtenaren terecht te wijzen.

'Even verduidelijken, mevr. Sykes', onderbrak Christ haar. Zijn toon schakelde over naar een formeler niveau. 'Ik ken de regels met betrekking tot foulleren... en ik heb deze gisteren overtreden.

Omdat ik als ex-militair geleerd én ervaren heb om in crisissituaties gebruik te maken van de middelen die voorhanden zijn. En toevallig stond gisteren in heel de kudde ramptoeristen een gekende zakkenroller, Stitch.'

'Sorry', pikte Olivia in. 'Stitch?'

'Elke gekende kleine en grote crimineel krijgt bij ons een koosnaampje', vervolgde Christ.

'Stitch is één van onze pappenheimers... een gekende zakkenroller... Een paar keer opgepakt om daags nadien vrolijk terug in de metrogangen rond te lopen.

Zijn bijnaam heeft hij te danken aan zijn werkmethode : hij 'plakt' als het ware aan zijn slachtoffers om ze te beroven.

Het deed één van de collega's denken aan dat figuurtje uit de kinderreeks 'Lilo & Stitch'. En daarnaast is hij haast even lelijk als dat animatiemonstertje.' Christ kon nog een flauw lachje opbrengen.

‘Zijn laatste arrestatie -op ons aangeven- was voor verboden wapendracht... en dat was vorige week. Blijkbaar vond de politie het niet belangrijk om hem langer binnen te houden’, sneerde Christ naar Olivia. Het was mijn gok dat hij opnieuw iets op zak zou hebben... en dat bleek gelukkig inderdaad zo.’

‘En met iets bedoel je...’

‘Een mes’, vulde Christ aan. ‘Ik haal het even.’

Christ bracht na enkele minuten het voorwerp naar de meeting room. Hij ging niet meer terug zitten, duidelijk makend aan Olivia dat wat hem betrof het gesprek ten einde was.

Olivia begreep de hint, schoof het mes in een doorschijnend plastic bewijsmaterialenzakje en stond recht.

‘In elk geval is de dame, Marie Banks jou enorm dankbaar. Ze vroeg om jouw contactgegevens...’

‘Niet nodig’, antwoordde Christ kort.

Olivia knikte en keek afwezig. Dit gesprek had niet bepaald bijgedragen tot een meer serene sfeer tussen politie en veiligheidsambtenaren. Ze drukte Christ de hand en liep naar de deur achter hem. Voor ze die opendeed, draaide ze zich nog even om :

‘Trouwens, er is nog een tweede persoon die jou dankbaar is. Marie is gisteren nog voor middernacht bevallen. Heel de toestand heeft blijkbaar de komst van haar kindje bespoedigd. Ze is mama geworden van een gezonde dochter, Eva.’

*

De dagen nadien gleden voorbij. Christ ervoer een patroon aan merkbare, positieve veranderingen bij zichzelf.

Hij ontwaakte elke dag prematuur, maar telkens volkomen uitgerust. De gewonnen ochtendlijke uren benutte hij om terug aan zijn conditie te werken. Halters werden uit de kast gehaald, trainingsschema's gedownload. Hoe intensiever hij trainde, hoe groter zijn innerlijke rust.

De dingen zaten ook gewoon mee : geen enkele TL-lamp had het nog begeven, geen wachttijden op het metroperron op weg naar het werk... Het gesprek met die inspecteur had ook geen enkel gevolg gebaard.

'Uiteraard niet', dacht Christ. 'Daarvoor had mevrouw eerst een klacht van Stitch tegen hem nodig. Alsof die loser effe zijn beklag over een onrechtmatige foullering zou laten registreren bij de flikken, hilarisch.'

In zijn omgeving werden de positieve veranderingen ook opgepikt.

Jules duwde op een late ochtend haar bureaustoel naar zijn desk. De piepende wielletjes ondermijnden het beoogde verrassingseffect; ook al zat Christ met zijn rug naar Jules, haar komst was duidelijk hoorbaar.

'Blij te zien dat je gestopt ben met die vette broodjes als lunch te eten', sprak ze ongedwongen. 'Maar je weet duidelijk nog niet waar je echt goeie slaatjes kan vinden', vervolgde ze wijzend naar het plastic voorverpakt zielig kommetje rauwkost.

'Kom, jij gaat met mij lunchen in een écht hippe gezonde lunchbar.'

Jules stond op, keek niet om en liep met haar jasje over haar schouder naar de uitgang. Christ volgde gedwee, elk alternatief was beter dan die voorgepakte rommel. Beiden negeerden Randy die zich zo graag wou laten opmerken.

Jules bleek dé archetype vertegenwoordiger van haar generatiegenoten te zijn: jong, ongedwongen, nieuwsgierig naar alles en mee met elke hype.

Ze wist Christ inderdaad naar de meest hippe lunchbar van het seizoen te loodsen op amper 2 metrostations van hun werkplek. Bleek dat ze een tafeltje had versierd met de influencer-truuk.

Ze praatte ongegeneerd en met energie. Christ liet zich zowel de maaltijd als het gezelschap wel gevallen en absorbeerde haar spontaniteit... en ja, vrolijkheid.

Jules praatte zoals ze was : open en ongeremd. Ze was bij; youngsters van deze tijd houden nu eenmaal graag alle opties open, ook de sexuele. Christ hoorde het gemuseerd toe maar catalogeerde haar uitspraak onder keuzeangst.

Advies kreeg hij ook ; Jules gaf hem niet alleen aanwijzingen hoe hij zijn haar en baard moest verzorgen maar ook nog eens de naam en locatie van dé juiste barber shop... allemaal onderbouwd via haar smartphone.

Google mag inpakken, bedacht Christ. Die meiden navigeren blindelings via instagram rond de hele hipster planeet.

De retour naar kantoor verliep langzamer. Blijkbaar was vandaag de helft van de stad uit lunchen gegaan en wou iedereen tegelijk met dezelfde metrolijn terug naar hun werkplek.

Christ en Jules stonden op een overvol perron te wachten op de volgende shuttle. Voor hen stonden al rijen pendelaars en het bleek nu al dat ze op een tweede of derde shuttle moesten gokken voor hun terugreis.

Paniek komt steeds in golven ; het begeleidend geroep en gegil eveneens. Alle aandacht van de wachtende menigte ging naar de voorste rij. Mensen herpositioneerden zich, stonden op de uiterste toppen van hun tenen om beter zicht te krijgen wat er gaande was.

De eerste golf ontstond aan de voorste rij ; als een torpedo wrong een man zich naar de achterste regionen. Niks ontziend, mensen van zich wegduwend, stormde hij door de massa.

Jules ving een klap op en viel op het perron. Christ kon zich simpel uit de baan van de onverlaat manoeuvreren. Deze draaide zich zonder vertragen om en Christ keek recht naar de -schijnbaar zijn richting uitwijzende-opgestoken middelvinger.

‘Stitch ? Was dat hem ?’

De gedachte was snel verbroken ; Christ focuste op Jules en hielp haar recht. In een verstoorde massa op de grond blijven liggen, is geen goed idee. Haar pols bleek gekneusd. Een tweede golf van geroep brak door.

‘Christ, het is OK met mij’, was haar eerste reactie. ‘Ga kijken wat daar vooraan aan de hand is. Dat klinkt daar niet goed.’

Had ze zijn lichaamshouding gelezen ? Christ was al met één voet richting sporen georiënteerd toen hij haar recht hielp. Jules was voorlopig een minder prioritaire zorg. Het gegil vooraan bleef maar crescendo gaan.

Zijn handen tintelden. Was het omdat hij reizigers hardhandig opzij duwde? Christ had zich een weg door de bewegende massa geboord tot helemaal vooraan. Daar aan de rand van het perron was de chaos compleet; een man lag op de sporen.

Christ deed wat iedereen naar elkaar leek te roepen, maar niemand ook maar overwoog: hij sprong naar beneden, op het metrospoor.

Jezus, overzag Christ de roerloze man, deze heeft vlotjes 3 cijfers op de weegschaal.

Het slachtoffer was een gezette man. Hij bewoog niet. Zijn gezicht was half bebloed, een hoofdwonde duidelijk zichtbaar.

De trillingen van de sporen verraadden de aankomende metro. Christ wist dat hij nooit alleen zo'n homp mens op het hoger gelegen perron kon sleuren.

'Kom mij help...' schreeuwde hij, tegelijk met beide handen het slachtoffer vastgrijpend.

Hij tilde hem op als was het een pluimpje. De verbazing raasde door Christ's geest even snel als de aanstormende metro. Christ kon in zijn ooghoeken de toenemende schemering van koplampen al waarnemen. In één beweging had hij de man die als een lappenpop tussen zijn handen hing op het perron geworpen.

Hij zette zelf net zijn voeten terug op het bovendeck toen de metro achter hem, luid toeterend de halte in zoefde. De luchtverplaatsing deed zijn nekharen overeind komen.

Jules zat al geknield bij het slachtoffer, haar linkerpols lichtjes omhoog gehouden. In haar rechterhand haar smartphone waarmee ze driftig aan het typen was.

Slimme meid om de hulpdiensten via SMS te verwittigen en niet telefonisch, besefte Christ. In heel dit kiekekot kon je je amper verstaan maken.

Achter hem schoven de deuren van het metrostel open. Christ draaide zich om en versperde met wijd gespreide armen de doorgang om Jules en het slachtoffer ruimte te geven. Pendelaars die het metrostel wilden verlaten, vermeden gedwee de plek die Christ afschermd. Het beeld van een zichtbaar gespannen man met bebloede handen leek zeer overtuigend om mensen weg te houden van een bepaalde positie.

Christ bleef zo staan tot een tweede metroshuttle het gros van de wachtende pendelaars had weggewerkt. Intussen waren ook de hulpdiensten gearriveerd. Eerste zorgen werden toegediend en tegen de tijd dat het slachtoffer op een brancard lag, kwamen ook twee opgeroepen agenten ter plekke.

‘Ga jij mee naar het ziekenhuis, Jules’, vertrouwde Christ haar toe. ‘Ik doe de afhandeling met de politie wel. Laat die pols van jou nakijken.’

De adrenaline had bij Jules de pijn tot nu ingedamd, maar die dam vertoonde langzaam barsten. Jules vond het best OK dat ze meekon voor onderzoek.

Christ legde ter plekke zijn verklaring af aan de beide agenten. Het leek hen geen fuck te schelen hoe Christ het slachtoffer een halve meter had kunnen optillen en dat vond Christ prima. Hij kon hier amper zelf een verklaring voor verzinnen.

Hoe het slachtoffer gevallen was, bleek hun voornaamste focus te zijn. Daarvoor verwees Christ hen naar de camerabeelden.

Dat ze zelf hun conclusies maar trekken, bedacht hij terugdenkend aan de bijna collisie met die weglopende vent. Was dat nu echt wel Stitch ?

Christ wou afronden en terug naar het werk gaan. Een van beide agenten kreeg een oproep en gaf hem teken nog even te wachten. Toen hij zijn gesprek beëindigde, kreeg Christ de boodschap dat hij mee naar het politiebureau werd gevraagd. Veel uitleg kreeg Christ niet, zelfs niet de mogelijkheid om zijn handen - besmeurd met bloedsporen- nog gauw te wassen in de openbare toiletten.

‘Orders van hoofdkantoor, meneer Shaw.’

Christ kon al bedenken wie hij daar opnieuw zou ontmoeten.

*

Mams had gelijk. Heel dit nieuwe avontuur was te intens voor Marie om alleen te dragen, althans voor nu toch. Even wat hulp in het begin was welkom.

Marie had niet de tijd gehad om te bekomen van de rotvaart waarmee de gebeurtenissen zich afspeelden : donderdagnamiddag bijna gewurgd door een roltrap, nog voor middernacht bevallen, zondagnamiddag al thuis.

Alles was immers prima . Eva deed het supergoed en was een wolk van een baby. Fysiek had Marie nagenoeg amper iets overgehouden van haar val in de metro. Zelfs haar stem was al terug op het vertrouwde niveau.

De eerste ochtend thuis met Eva barstte het emotionele schild van Marie. Alle angst, onzekerheid ... vloeide er in een tsunami van tranen uit. Geen honderden likes op instagram of facebook konden dan op tegen een warme beschermende omhelzing van mams.

Mams die goed had aangevoeld wanneer dochterlief haar grens had bereikt. Mams die zichzelf ook had uitgenodigd om een tijdje bij Marie in te wonen. Sluw uiteraard, maar vooral superlief. Gewoon mams.

Exact één week na haar bevalling werd Marie met Eva in het ziekenhuis verwacht voor controle. Mams vond het maar niks om terug naar het kleine St-Elisabeth ziekenhuis te gaan en niet naar de moderne vleugel aan de rand van de stad.

'Waarom de moeite doen om je naar het centrum te moeten worstelen?' sprak ze tegen Marie, gewapend met Maxicosy en verzorgingstas in beide handen.

'Mams, je hebt gelijk', begon Marie wetende dat ze hiermee de aandacht van haar moeder onmiddellijk kon claimen. 'Het zou makkelijker zijn, maar ik wil persoonlijk de sociale assistente bedanken die mij de eerste uren zo goed heeft opgevangen.'

En daarnaast hoopte ze via Daisy eventueel de coördinaten te achterhalen van de man die haar finaal had gered in de metro. Via de politie had ze immers niks doorgekregen.

Samen met kleine Eva lieten beide dames zich met een vip-limo naar het ziekenhuis rijden. De zaak van Marie ging dan wel een tijdje met een lagere versnelling verder, kapitaal was er ruimschoots. En de behoefte aan comfort en vooral veiligheid was sinds de geboorte van Eva enorm toegenomen.

Marie ging sowieso een lange tijd zich niet meer met de metro verplaatsen. Tijdens de rit hoorden ze via het radionieuws dat er een incident had plaatsgevonden in één of ander metrostation; het bevestigde het gevoel bij Marie dat ze haar ecologisch geweten gerust een tijdje kon negeren.